

Arbeidsongeschiktheid

181

Centrale Raad van Beroep
25 april 2019, nr. 16/1318 WIA,
ECLI:NL:CRVB:2019:1433
(Bakker, Van der Kris, Hardonk-Prins)
Noot E. van den Bogaard

Laattijdige aanvraag WIA. Eerste arbeidsongeschiktheidsdag. Einde wachttijd. Ingangsdatum uitkering. Geen analoge toepassing werkwijze Wajong.

[Wet WIA art. 64]

Essentie: De in het kader van de Wajong 1998 aanvaarde praktische werkwijze om bij een laattijdige aanvraag waarbij geen sprake is van een bijzonder geval en de uitkering niet eerder kan ingaan dan een jaar voor de aanvraag, in eerste instantie niet de eerste arbeidsongeschiktheidsdag tot uitgangspunt van de beoordeling te nemen, maar de dag die een jaar voor de datum van aanvraag is gelegen, kan in het kader van de Wet WIA niet analoog worden toegepast.

Samenvatting: Bij de tussenuitspraak (ECLI:NL:CRVB:2018:416) is vastgesteld dat het UWV heeft verzuimd de aanspraken van appellant op een uitkering op grond van de Wet WIA te beoordelen aan de hand van een zorgvuldig onderzoek naar de eerste arbeidsongeschiktheidsdag en de datum waarop het einde van de wachttijd (mogelijkerwijs) is bereikt. Eerst indien en voor zover er met ingang van het bereiken van een einde wachttijd recht bestaat op een WIA-uitkering en dat recht onverkort is blijven bestaan, moet vervolgens worden beoordeeld of er op grond van artikel 64 lid 11 Wet WIA sprake is van een bijzonder geval. Het UWV is opgedragen de gebreken in het bestreden besluit te herstellen.

In de brief van 1 maart 2018 is door het UWV geconcludeerd dat de schatting per 4 april 2007 (einde wachttijd), noch de schatting per 21 maart 2012 (een jaar voor aanvraag) leidt tot een mate van arbeidsongeschiktheid in de zin van de Wet WIA van 35% of meer. In die brief heeft het UWV verder de vraag opgeworpen of de praktische werkwijze, zoals die door de Raad in zijn uitspraak van 22 juni

2012, ECLI:NL:CRVB:2012:BX1581, is aanvaard in het kader van de Wajong 1998 ook zou kunnen gelden voor de Wet WIA.

Er bestaat geen aanleiding om ten gronde in te gaan op wat in de brief van het UWV van 1 maart 2018 aan de orde is gesteld over een praktische benadering van situaties als hier aan de orde. Daarom volstaat de Raad ter voorlichting, dat de Wet WIA van de Wajong afwijkende elementen bevat over onder meer de kring van uitkeringsgerechtigden (verzekerden), regels over de aanvraag en over beperking in terugwerkende kracht van de uitkering (artikel 64) en bepalingen rond het eindigen van het recht op een WGA- en IVA-uitkering die maken dat, ook als iemand niet langer gedeeltelijk arbeidsgeschikt of volledig en duurzaam arbeidsgeschikt is, het recht op WIA-uitkering niet onmiddellijk eindigt.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland van 18 januari 2016, 14/7223 (aangevallen uitspraak), tussen:

*[appellant] te [woonplaats] (appellant)
de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekering (Uwv)*

Procesverloop

De Raad heeft in het geding tussen partijen op 2 februari 2018 een tussenuitspraak, ECLI:NL:CRVB:2018:416, gedaan (tussenuitspraak).

Ter uitvoering van de tussenuitspraak heeft het UWV nader onderzoek verricht en bij brief van 1 maart 2018 rapporten van een verzekeringsarts bezwaar en beroep en een arbeidsdeskundige bezwaar en beroep ingezonden. Appellant heeft bij brief van 9 april 2018 zijn zienswijze gegeven.

Het nader onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2018. Appellant is verschenen, bijgestaan door mr. R. Kaya. Het UWV heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. A.J.G. Linde-man.

Overwegingen

1.1. Voor een uitgebreide weergave van de in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden wordt verwezen naar de tussenuitspraak.

1.2. Bij de tussenuitspraak is vastgesteld dat het UWV heeft verzuimd de aanspraken van appellant op een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) te beoordelen aan de hand van een zorgvuldig onder-

zoek naar de eerste arbeidsongeschiktheidsdag en de datum waarop het einde van de wachttijd (mogelijkerwijs) is bereikt. Eerst indien en voor zover er met ingang van het bereiken van een einde wachttijd recht bestaat op een WIA-uitkering en dat recht onverkort is blijven bestaan, moet vervolgens worden beoordeeld of er op grond van artikel 64, elfde lid van de Wet WIA sprake is van een bijzonder geval. Het bestreden besluit is in strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) genomen. Het Uwv is opgedragen de gebreken in het bestreden besluit te herstellen.

1.3. Ter uitvoering van de tussenuitspraak heeft het Uwv nader onderzoek laten verrichten. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft in een rapport van 19 februari 2018 vastgesteld dat, uitgaande van een ziekmelding van appellant op die dag bij het Ministerie van Defensie, 6 april 2005 als eerste arbeidsongeschiktheidsdag is aan te merken en dat appellant het einde van de wachttijd heeft bereikt op 4 april 2007. Er is een Functionele Mogelijkhedenlijst (FML) opgesteld, geldend per 4 april 2007. De beperkingen die in deze FML zijn opgenomen zijn gelijk aan de beperkingen in de FML van 21 maart 2012, met uitzondering van de schouderbeperkingen, die door een ongeval in 2010 zijn ontstaan. De schouderbeperkingen vloeien niet voort uit de al aanwezige aandoeningen. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft het Claimbeoordelings- en Borgingsysteem geraadpleegd en voor appellant een drietal functies geselecteerd, op basis waarvan per 4 april 2007 een arbeidsongeschiktheidspercentage van 0 is vastgesteld. In de brief van 1 maart 2018 is door het Uwv geconcludeerd dat de schatting per 4 april 2007, noch de schatting per 21 maart 2012 leidt tot een mate van arbeidsongeschiktheid in de zin van de Wet WIA van 35% of meer. In die brief heeft het Uwv verder de vraag opgeworpen of de praktische werkwijze, zoals die door de Raad in zijn uitspraak van 22 juni 2012, ECLI:NL:CRVB:2012:BX1581, is aanvaard in het kader van de Wet arbeidsvoorziening jonggehandicapten zoals die gold tot 1 januari 2010 (Wajong 1998) ook zou kunnen gelden voor de Wet WIA.

1.4. Appellant heeft naar voren gebracht dat hij over de eerste arbeidsongeschiktheidsdag en het einde van de wachttijd geen opmerkingen heeft. Het Uwv en hij blijven echter wel fundamenteel van mening verschillen over de mate van arbeids-

ongeschiktheid van appellant. Appellant heeft daarnaast herhaald dat er medische redenen van lichamelijke en psychische aard aanwezig waren die maakten dat hij niet eerder een aanvraag kon indienen.

2. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

2.1. Er is geen aanleiding voor twijfel aan de verzekeringsgeneeskundige onderbouwing van de schatting per 4 april 2007. Voor het oordeel dat in de FML van 19 februari 2018, geldig per 4 april 2007, de beperkingen van appellant zijn onderzocht, zijn in de beschikbare gegevens geen aanknopingspunten te vinden. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft op basis van dossierstudie en medisch onderzoek op 14 augustus 2014 inzichtelijk gemotiveerd dat er per 4 april 2007 geen situatie was waarin benutbare mogelijkheden ontbraken. Daarbij is betrokken dat appellant in het verleden weliswaar dienstongeschikt, maar niet volledig arbeidsongeschikt is beschouwd. Ook heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep navolgbaar beredeneerd dat de medische expertises die destijds zijn opgesteld geen onderbouwing geven voor het bestaan van ernstige fysieke beperkingen, terwijl de schouderbeperking pas na 4 april 2007, namelijk in 2010, is ontstaan. Volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep is niet aangetoond dat destijds een zeer ernstige depressie bestond. Daarvoor geeft een medisch onderzoek door L.G. Koenen, arts van Unicare, dat is uitgevoerd in 2008, ook geen aanwijzingen. Er is geen aanleiding deze naar behoren gemotiveerde beoordeling niet te volgen.

2.2. Dit geldt evenzeer voor de beoordeling van de mate van arbeidsongeschiktheid van appellant per 21 maart 2012. De verzekeringsarts bezwaar en beroep kan worden gevolgd in de conclusie dat de schouderbeperkingen die in 2010 zijn ontstaan als gevolg van een ongeval voortkomen uit een andere ziekteoorzaak.

2.3. Wat appellant in hoger beroep heeft aangevoerd, leidt niet tot een ander oordeel. Appellant heeft verwezen naar eerder ingebrachte informatie van Tactus van 19 december 2013 en informatie van GGZ Centraal van 18 maart 2015. Uit deze informatie valt niet af te leiden dat appellant rond 4 april 2007 of 21 maart 2012 bekend was met een ernstige depressie. Aan de bevindingen in het neuropsychologisch onderzoek van januari 2015 kan geen beslissende betekenis worden toegekend, omdat deze informatie dateert van (ruim) na de beoordeelde data 4 april 2007 en 21 maart 2012.

2.4. Nu de daarvoor noodzakelijke twijfel ontbreekt, wordt geen aanleiding gezien een onafhankelijke medisch deskundige in te schakelen.

2.5. Uitgaande van de juiste vaststelling van de medische belastbaarheid van appellant op 4 april 2007 en 21 maart 2012 bestaat er ook geen aanleiding voor twijfel aan het standpunt van het Uvw dat de voor appellant geselecteerde functies passend zijn. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft in haar rapport van 27 februari 2018 overtuigend gemotiveerd dat de beperkingen van appellant niet in de weg staan aan het kunnen vervullen van de voor hem geselecteerde functies.

2.6. Hiermee is gegeven dat voor appellant per 4 april 2007 geen recht is ontstaan op een WIA-uitkering, zodat zijn WIA-aanvraag terecht is afgewezen. Aan een beoordeling van de vraag of er sprake is van een bijzonder geval als bedoeld in artikel 64, elfde lid, van de Wet WIA, wordt daarom niet toegekomen.

2.7. Gelet op wat in 2.1 tot en met 2.6 is overwogen is er geen aanleiding om ten gronde in te gaan op wat in de brief van het Uvw van 1 maart 2018 aan de orde is gesteld over een praktische benadering van situaties als hier aan de orde. Daarom volstaat de Raad ter voorlichting, dat de Wet WIA van de Wajong afwijkende elementen bevat over onder meer de kring van uitkeringsgerechtigden (verzekerden), regels over de aanvraag en over beperking in terugwerkende kracht van de uitkering (artikel 64) en bepalingen rond het eindigen van het recht op een WGA- en IVA-uitkering die maken dat, ook als iemand niet langer gedeeltelijk arbeidsgeschikt of volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is, het recht op WIA-uitkering niet onmiddellijk eindigt.

2.8. Gelet op de in de tussenuitspraak geconstateerde gebreken moet de aangevallen uitspraak worden vernietigd evenals het bestreden besluit. Uit de overwegingen 2.1 tot en met 2.6 volgt dat het Uvw de gebreken na de tussenuitspraak heeft hersteld. Geconcludeerd wordt dat voor appellant op 4 april 2007 geen recht op een WIA-uitkering is ontstaan, omdat hij op dat moment minder dan 35% arbeidsongeschikt was in de zin van die wet. De aanvraag van appellant is terecht afgewezen. Hierin wordt aanleiding gezien de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten.

3. Er bestaat aanleiding het Uvw te veroordelen in de proceskosten van appellant in beroep en in hoger beroep. Deze kosten worden begroot op € 1.024,= in beroep en op € 2.560,= voor verleende rechtsbijstand in hoger beroep, in totaal € 3.584,=.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- vernietigt de aangevallen uitspraak;
- verklaart het beroep gegrond en vernietigt het besluit van 3 november 2014;
- bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven;
- veroordeelt het Uvw in de proceskosten van appellant tot een bedrag van € 3.584,=;
- bepaalt dat het Uvw aan appellant het in beroep en in hoger beroep betaalde griffierecht van in totaal € 169,= vergoedt.

NOOT

1. Deze uitspraak gaat over de vraag wat de datum is die bij een laattijdige aanvraag moet worden beoordeeld. Bij iedere aanvraag van een arbeidsongeschiktheidsuitkering zijn drie data relevant: de datum waarop de arbeidsongeschiktheid is ingetreden (de *eerste arbeidsongeschiktheidsdag*), de datum waarop de wachttijd wordt vervuld (*einde wachttijd*) en de datum met ingang waarvan uitkering kan worden toegekend (*ingangsdatum*). Deze drie data zijn relevant voor zowel de Wet WIA als de WAO, de WAZ, de AAW, de Wajong 1998 en de Wajong 2010. De Wajong 2015 wijkt hiervan af in die zin, dat die regeling geen wachttijd kent.

2. Bij een *tijdige* aanvraag (dat wil zeggen een aanvraag gedaan vóór of rondom het bereiken van het einde van de wachttijd (art. 64 lid 3 Wet WIA: 11 weken voor einde wachttijd) liggen deze data relatief dicht bij elkaar: de eerste arbeidsongeschiktheidsdag c.q. de aanvang van de wachttijd ligt maximaal 104 weken (Wet WIA) dan wel 52 weken (Wajong 1998 en 2010) in het verleden en het einde van de wachttijd en de ingangsdatum van de uitkering vallen samen en liggen globaal gesproken in het heden. De vaststelling van het einde van de wachttijd, het ontstaan van het recht op uitkering en de ingangsdatum daarvan vallen daarbij samen: als er recht op uitkering is ontstaan (dat wil zeggen als de mate van arbeidsongeschiktheid ten

minste 35% (Wet WIA) dan wel 25% (Wajong 1998 en 2010) bedraagt en er geen uitsluitingsgronden van toepassing zijn), wordt de uitkering aansluitend aan het einde van de wachttijd toegekend. Het einde van de wachttijd en de ingangsdatum *vallen dan samen*.

3. Problemen ontstaan echter als de aanvraag voor uitkering pas (vele) jaren na het intreden van de arbeidsongeschiktheid en het voltooiën van de wachttijd wordt gedaan, zoals in de hier opgenomen (eind)uitspraak: acht jaar na de eerste ziekmelding c.q. zes jaar na einde wachttijd of zoals in ECLI:NL:CRVB:2019:1348 32 jaar na het 17^{de} jaar c.q. 31 jaar na einde wachttijd. Bij deze zgn. "*laattijdige*" aanvragen liggen de eerste arbeidsongeschiktheidsdag en het einde van de wachttijd in het (soms verre) verleden. De arbeidsongeschiktheid moet dan *retrospectief* worden beoordeeld en dat is met meer onzekerheden omgeven dan de beoordeling van de actuele arbeidsongeschiktheid. En hoe verder de te beoordelen datum in het verleden ligt, hoe groter die onzekerheden.

Het gaat echter te ver om te stellen dat als gevolg van die onzekerheden een retrospectieve beoordeling niet mogelijk is. Immers, ook bij de actuele beoordeling van arbeidsongeschiktheid doen zich onzekerheden voor: soms ontstaat pas in de loop van een behandeling meer duidelijkheid over de aard en ernst van de ziekte en blijkt later dat de oorspronkelijke door de verzekeringsarts gemaakte vertaling naar arbeidsbeperkingen toch niet juist is geweest. Bij de IVA en de Wajong 2015 is onzekerheid zelfs de kern van de beoordeling, zij het dat die onzekerheid dan geen betrekking heeft op het verleden: als gevolg van het duurzaamheidscriterium is het recht op uitkering daar afhankelijk van een onzekere *toekomstige* gebeurtenis. Het gaat dan ook niet om het bestaan van onzekerheden op zich, maar om de invloed van die onzekerheden op de (betrouwbaarheid van de) beoordeling. Hoe groot de onzekerheden zijn en tot op welke hoogte de beoordeling van de arbeidsongeschiktheid daardoor wordt bemoeilijkt, is afhankelijk van de hoeveelheid en de kwaliteit van de informatie die over en vooral uit die periode beschikbaar is.

Een ander aspect van een laattijdige aanvraag is dat het einde van de wachttijd en de ingangsdatum van de uitkering *niet meer samenvallen*. Behoudens bijzondere gevallen beperken de

Wet WIA en de Wajong 1998 de terugwerkende kracht waarmee een uitkering kan worden toegekend tot 52 weken resp. een jaar voorafgaande aan de aanvraag (art. 64 lid 11 Wet WIA en art. 29 Wajong 1998, zie ook art. 25 AAW). In de Wajong 2010 en 2015 is toekenning met terugwerkende kracht zelfs volledig uitgesloten (art. 2:15 lid 2 en 3 Wajong 2010 en art. 1a:11 lid 2 Wajong 2015). Dat heeft tot gevolg dat ook de eventuele verschillen in arbeidsongeschiktheid per einde wachttijd en per mogelijke ingangsdatum relevant worden.

4. Omdat laattijdige aanvragen vooral in het kader van de Wajong veel voorkomen, heeft het UWV een werkwijze ontwikkeld waarbij eerst wordt beoordeeld of op de mogelijke ingangsdatum van de uitkering sprake is van een relevante mate van arbeidsongeschiktheid dan wel (duurzaam) ontbreken van arbeidsvermogen. Pas als aan die voorwaarden wordt voldaan, wordt onderzocht of de betrokkene ook als jonggehandicapte kan worden aangemerkt. Zie de *Werkwijzer 'Laattijdige aanvragen Wajong'* van 9 januari 2017 en diens voorloper de *Werk-instructie 'Beoordeling laattijdige aanvragen Wet Wajong'* van 25 november 2010.

Deze werkwijze heeft vooral een praktische achtergrond: als op de datum waarop de uitkering zou kunnen ingaan, geen sprake is van een relevante mate van arbeidsongeschiktheid, kan er geen toekenning van uitkering plaatsvinden, ongeacht het antwoord op de vraag of de betrokkene als jonggehandicapte kan worden aangemerkt. Met het beoordelen van de situatie op 17- en 18-jarige leeftijd is dan geen enkel belang gediend. De beoordeling van de vraag of de betrokkene als jonggehandicapte kan worden aangemerkt, wordt pas relevant als op de ingangsdatum wel sprake is van een relevante mate van arbeidsongeschiktheid.

In zijn uitspraken van 22 juni 2012, ECLI:NL:CRVB:2012:BX1581, en 23 juli 2010, ECLI:NL:CRVB:2010:BN3272, heeft de CRvB deze praktische benadering als juist aanvaard.

5. Dan nu de casus: appellant heeft op 21 maart 2013 een WIA-aanvraag ingediend en daarbij 6 april 2005 aangegeven als eerste arbeidsongeschiktheidsdag. Daarmee is sprake van een laattijdige aanvraag. Het UWV heeft de aanvraag afgewezen, omdat op 21 maart 2012 geen sprake was van een relevante mate van arbeidsongeschiktheid.

schiktheid. Deze benadering wordt in bezwaar noch in beroep en hoger beroep door appellant ter discussie gesteld.

Blijkens zijn tussenuitspraak van 2 februari 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:416, heeft de CRvB dit echter ambtshalve aangekaart. Uit r.o. 4.2 van de tussenuitspraak blijkt dat het UWV – kennelijk naar aanleiding van vragen van de CRvB – ter zitting heeft uitgelegd dat hij, hoewel dit niet de eerste arbeidsongeschiktheidsdag is, 21 maart 2012 als datum in geding (lees: de te beoordelen datum, EvdB) heeft aangemerkt. Dat is de dag die één jaar voor de datum van de aanvraag is gelegen, aldus het UWV (en daarmee de eerste dag met ingang waarvan een WIA-uitkering zou kunnen worden toegekend, EvdB).

In r.o. 4.3 van de tussenuitspraak stelt de CRvB vast dat het UWV “aldus heeft verzuimd de aanspraken van appellant op een WIA-uitkering inhoudelijk te beoordelen aan de hand van een zorgvuldig onderzoek naar de *eerste arbeidsongeschiktheidsdag* en de datum waarop het *einde van de wachttijd* (mogelijkerwijs) is bereikt. Er is geen FML per die datum opgesteld en evenmin is bezien of de geselecteerde functies per die datum van toepassing waren. *Eerst indien en voor zover* er met ingang van het bereiken van een einde wachttijd *recht bestaat* op een WIA-uitkering en dat recht *onverkort is blijven bestaan*, dient vervolgens te worden beoordeeld of er op grond van artikel 64, eerste lid, van de Wet WIA sprake is van een bijzonder geval op grond waarvan het UWV bevoegd is de WIA-uitkering eerder dan een jaar voor de datum van de aanvraag te laten ingaan.”

Daaraan voegt de CRvB toe dat “(r)echtspraak als de uitspraak van de Raad van 22 juni 2012, ECLI:NL:CRVB:2012:BX1581, zoals die gold onder de Wajong 2010, (...) *niet naar analogie* (kan) worden toegepast, omdat het systeem van de Wet WIA *niet vergelijkbaar* is met de Wajong 2010.”

Uit de hier opgenomen einduitspraak blijkt dat het UWV in reactie hierop de vraag heeft opgeworpen of de praktische werkwijze, zoals die door de CRvB in zijn uitspraak van 22 juni 2012, ECLI:NL:CRVB:2012:BX1581, is aanvaard in het kader van de Wajong 1998 (en niet Wajong 2010 zoals de CRvB in de tussenuitspraak schrijft), ook zou kunnen gelden voor de Wet WIA. Ik

neem aan dat het UWV verrast was door de tussenuitspraak en behoefte had aan een nadere uitleg.

6. Die uitleg komt in r.o. 2.7 van de hier opgenomen (eind)uitspraak. Althans, eigenlijk komt die niet. Uitgaande van de door appellant genoemde eerste arbeidsongeschiktheidsdag 6 april 2005, heeft hij op 4 april 2007 het einde van de wachttijd bereikt en de per ingangsdatum (21 maart 2012) vastgestelde beperkingen en mate van arbeidsongeschiktheid zijn (op één onderdeel na) ook op die datum geldig, zodat de CRvB geen aanleiding ziet om ten gronde in te gaan op de door het UWV gestelde vraag: “Daarom volstaat de Raad ter voorlichting, dat de Wet WIA van de Wajong afwijkende elementen bevat over onder meer de *kring van uitkeringsgerechtigden (verzekerden)*, regels over de *aanvraag* en over *beperking in terugwerkende kracht* van de uitkering (...) en bepalingen rond het *eindigen van het recht* op een WGA- en IVA-uitkering die maken dat, ook als iemand niet langer gedeeltelijk arbeidsgeschikt of volledig en duurzaam arbeidsgeschikt is, het recht op WIA-uitkering niet onmiddellijk eindigt.”

7. Wat wil de CRvB met deze ‘voorlichting’ nu eigenlijk zeggen? Ik neem niet aan dat de CRvB zomaar maar wat verschillen noemt. Gelet op de door het UWV opgeworpen vraag zal die voorlichting toch betrekking (moeten) hebben op elementen die een rol hebben gespeeld bij de totstandkoming van het oordeel dat de verschillen tussen Wet WIA en Wajong zodanig zijn dat de voor de Wajong ontwikkelde en door de CRvB geaccepteerde werkwijze niet ook bij de Wet WIA kan worden toegepast. Die elementen zouden bij de beoordeling van een laattijdige aanvraag dan een rol moeten spelen die niet alleen leidt tot een verschil in *uitkomst* van de beoordeling, maar ook (of eigenlijk: vooral) tot een verschil in de *wijze waarop* de aanvraag wordt beoordeeld.

Maar leiden de verschillen in de *kring van verzekeren*, in de bepalingen over *aanvraag* en *terugwerkende kracht* en in de bepalingen rond het *eindigen van het recht* nu werkelijk tot een andere wijze van beoordelen van een aanvraag? Hoe zit het eigenlijk met de *overeenkomsten* tussen beide regelingen?

8. De Wet WIA en de Wajong 1998 kennen beiden *hetzelfde arbeidsongeschiktheidsbegrip*, namelijk het verlies aan verdien capaciteit uitge-

drukt als percentage van het maatmaninkomen. De wijze waarop de arbeidsongeschiktheidsbeoordeling dient te plaats te vinden is voor beide regelingen *identiek* geregeld in art. 2 Schattingsbesluit. Het *verzekeringsgeneeskundig* en het *arbeidskundig* onderzoek is voor beide regelingen identiek geregeld in art. 3 en 4 resp. art. 5 Schattingsbesluit. De *resterende verdien capaciteit* is voor beide regelingen identiek geregeld in art. 9 en 10 van het Schattingsbesluit.

Dat beide regelingen een *andere kring van verzekerden* kennen, leidt niet tot het van toepassing zijn van een ander arbeidsongeschiktheidsbegrip noch tot een andere wijze van vaststellen van de mate van arbeidsongeschiktheid. Evenmin heeft het *verschil in de grenswaarde* van het arbeidsongeschiktheidspercentage waarboven recht op uitkering bestaat (voor de WIA 35% en voor de Wajong 1998 25%), gevolgen voor de wijze waarop dat arbeidsongeschiktheidspercentage wordt vastgesteld.

De overweging van de CRvB dat “de Wet WIA van de Wajong afwijkende elementen bevat over (...) beperking in *terugwerkende kracht* van de uitkering” is onjuist; althans voor zover het de Wajong 1998 betreft. Immers, in beide regelingen is die mogelijkheid *hetzelfde*: een jaar voor de datum van de aanvraag, met een afwijkingsbevoegdheid voor bijzondere gevallen (art. 64 lid 11 Wet WIA en art. 29 lid 2 Wajong 1998). In de Wajong 2010 en 2015 bestaat geen mogelijkheid van terugwerkende kracht (art. 2:15 lid 2 en 3 Wajong 2010 en art. 1a:11 lid 2 Wajong 2015). De door het UWV bedoelde praktische werkwijze heeft dan ook geen betrekking op de Wajong 2010 en 2015, maar alleen op de Wajong 1998. Op grond waarvan, tot slot, verschil in de wijze waarop het recht kan *eindigen* zou moeten leiden tot een andere wijze van beoordelen van een *aanvraag*, ontgaat mij.

9. Kort en goed: ik kan deze uitspraak niet goed plaatsen. De door de CRvB genoemde verschillen tussen Wet WIA en Wajong 1998 zijn niet relevant voor de beoordeling van de mate van arbeidsongeschiktheid op de potentiële ingangsdatum van de uitkering, terwijl het voor zowel de Wet WIA als de Wajong 1998 nu juist de mate van arbeidsongeschiktheid op die datum is, die bepaalt of er wel of geen uitkering kan worden toegekend. Er is dan ook geen enkele reden om de voor de Wajong 1998 ontwikkelde werkwijze

niet ook toe te passen op de Wet WIA. Daarom houd ik het er maar op dat hier sprake is van een vergissing.

E. van den Bogaard,
advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam
en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten SSZ

182

Centrale Raad van Beroep
2 mei 2019, nr. 18/2830 WIA e.v.,
ECLI:NL:CRVB:2019:1500
(Van de Griend, De Kwaasteniet, Kooper)

Datum in geding. Datum einde loongerelateerde WGA-uitkering. Beleid UWV.

[Wet WIA art. 56]

Essentie: De datum in geding is niet 16 maart 2018, de datum van einde duur van de loongerelateerde WGA-uitkering, maar 16 december 2016, de in het bestreden besluit vermelde datum van de vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid.

Samenvatting: Het UWV heeft toegelicht dat in (art. 56 van) de Wet WIA staat dat de WGA-uitkering eindigt twee maanden na de dag waarop de arbeidsongeschiktheid is afgenomen tot minder dan 35%, maar niet eerder dan op de dag waarop de loongerelateerde WGA-uitkering eindigt. Volgens het UWV moet deze bepaling ook worden toegepast als in bezwaar blijkt dat geen loongerelateerde WGA-uitkering had moeten worden toegekend. Abusievelijk is nagelaten om bij de aankondiging in het bestreden besluit van het einde van de WIA-uitkering per 16 maart 2018 te vermelden dat die beëindiging aan de orde zal zijn ingeval van onveranderde omstandigheden. Volgens beleid van het UWV wordt dit voorbehoud gemaakt en volgt er te zijner tijd nog een nader besluit als het einde van de loongerelateerde uitkering meer dan zes maanden in de toekomst ligt. Dat het bedoelde voorbehoud hier ontbreekt maakt niet dat het UWV iets anders heeft besloten dan wat is weergegeven en de in de primaire fase van toepassing zijnde datum in geding in bezwaar alsnog op een op dat moment nog zeven maanden in de toekomst liggend tijdstip heeft bepaald.